

РЕШЕНИЕ

№ 1977

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100513942 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 17145 от 23.10.2023 г. по гр.д. № 14027 от 2022 г. по описа на СРС, 38 с-в, е отхвърлен предявения от С. П. С. с ЕГН ***** срещу „ЕОС М.“ ЕООД ЕИК ****, иск с правно основание чл.439 ГПК за признаване за установено, че С. П. С. не дължи на „ЕОС М.“ ЕООД вземанията по изпълнително дело № 20158440401419 на ЧСИ С.Я., поради погасяването им по давност.

В срок е подадена въззивна жалба от ищеца С. П. С. с изложени доводи за неправилност, поради противоречие с материалния и процесуалния закон и необоснованост. Счита, че неправилно районният съд е приел, че не са погасени по давност процесните вземания. Според жалбоподателя, за формиране на извод за неоснователност на иска, съдът не е съобразил, че единствената молба на вискателя по изпълнителното дело е от 15.02.2016 г., но с нея не е отправено искане за налагане на заповед за вземания на длъжника и не са възложени действия на ЧСИ по реда на чл.18 ЗЧСИ. Поради това не може да се приеме, че с нея е прекъсната давността за вземанията. Интерпретацията на ЧСИ в обратен смисъл в представеното по делото удостоверение намира за неправилна. За начална дата, от която започва да тече погасителната давност за вземанията сочи 12.06.2015 г., когато от вземанията на длъжника е направена удръжка на сумата 7.49 лв. С подадената от вискателя молба от 15.02.2016 г. единствено е отправено искане за конституиране на цесионера на мястото

на цедента, поради което същата не прекъсва давността за вземанията. Към 12.06.2017 г. делото е било перемирано на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, поради което давността за вземанията е изтекла на 12.06.2020 г. Като не е съобразил това СРС е формирал погрешни фактически доводи и е постановил неправилно решение.

Отправя искане за отмяна на решението на СРС като неправилно и постановяване на друго, с което искът бъде уважен. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „ЕОС М.“ ЕООД е подала писмен отговор на въззивната жалба, в който изразява становище за неоснователност на същата. Заявява, че постановеното решение е правилно и следва да бъде потвърдено. Поддържа становище, че давността за вземанията не е изтекла, което правилно е съобразено от СРС при постановяване на решение. Моли за потвърждаване на решението на СРС като правилно. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът намира че подадената въззивна жалба е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

С постановеното решение, СРС е приел, че след влизане в сила на заповедта за изпълнение и след образуване на изпълнителното дело № 20158440401419 на ЧСИ С.Я. по молба на Юробанк България АД въз основа на изпълнителен лист от 11.12.2014 г. издаден по гр.д.№ 60708/2014 г. по описа на СРС не е изтекла приложимата петгодишна погасителна давност за вземанията. За обосноваване на този извод съдът е приел, че изпълнителното дело, по което е бил конституиран като вискател „ЕОС М.“ ЕООД в качеството му на цесионер по договор за цесия от 18.01.2016 г. не е било прекратено по силата на закона на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, поради перемпция, поради което искът по чл.439 ГПК е отхвърлен като неоснователен.

Настоящият състав намира постановеното от СРС, 38-ми състав, решение за валидно, допустимо и правилно.

Във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се посочи

следното:

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 ГПК (отм.). По тези съображения разпоредбата на чл.439, ал.2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда (определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I TO).

В случая ищецът основава исковата си претенция на обстоятелството, че е изтекла давността за вземането, считано от влизане в сила заповедта за изпълнение. С оглед на това следва да се приеме, че се позовава на юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта, което обуславя приложимост на защитата по реда на чл.439 ГПК. Ето защо, спорът следва да се разгледа по същество. Ищецът се позовава на изтичане на предвидения в разпоредбата на чл.433, ал. 1, т. 8 ГПК срок от последното валидно изпълнително действие, и настъпила перемпция на изпълнителното производство, както и на изтичане на давностния срок за вземането, т. е. ищецът се позовава на нововъзникнали обстоятелства, поради което искът се явява допустим и подлежи на разглеждане.

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414, ал.2 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства /в посочения смисъл – определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК/. Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори

вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл.252 ГПК (отм.), чл.254 ГПК (отм.), чл.255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че не може да се прави аналогия с вземания, за които е издаден изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание по чл.237 ГПК (отм.). Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо приравняването им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 ГПК (отм.). С оглед на това съдебната практика, постановена по отношение на несъдебните изпълнителни основания, няма отношение към процесния случай, като следва да намери приложение актуалната задължителна съдебна практика, постановена във връзка с регламентираното в действащия процесуален закон заповедно производство.

Съгласно т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл.422, ал.1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415, ал.1 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл.415, ал.1 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно нормата на чл.416 ГПК.

По изложените съображения нормата на чл.117, ал.2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК/чл.417 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл.414, ал.2 ГПК.

В случая за вземанията е приложима посочената в чл.117, ал.2 ЗЗД петгодишна давност, тъй като същите са установени с влязла в законна сила заповед за изпълнение от 04.12.2014 г.

В производството е установено, че изпълнително дело № 20158440401419 на

ЧСИ С.Я. е било образувано по молба от 26.03.2015 г. на „Юробанк България“ АД, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 11.12.2014 год. от Софийски районен съд, по ч. гр. дело № 60708/2014 год., въз основа на влязла в сила Заповед за изпълнение от 04.12.2014 г. издадена срещу С. П. С. за суми в общ размер на 18 466.60 лева, от които 16 138.52 лв. представляваща главница, ведно със законната лихва за периода от 06.11.2014 г. до изплащане на вземането, 1 179.71 лв. договорна лихва за периода от 19.03.2013 г. до 28.08.2014 г., 37.37 лв. обезщетение за забава за периода от 19.07.2014 г. до 28.08.2014 г. и направените разноски по делото, а именно: 347.11 лв. държавна такса и 763.89 лв. възнаграждение за юрисконсулт.

Чрез приложените доказателства пред първата инстанция се установява, че към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело – 26.03.2015 г. приложимата петгодишна давност за вземанията не е изтекла.

С ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС – т. 10, е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Според мотивите на същото тълкувателно решение прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя, съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ/ - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Със същото ТР е прието, че прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по чл.116 б. "б" ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116 б. "в" ЗЗД са уредени по различен начин, че законодателят е уредил отделно хипотезата на чл.116 б. "в" ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес, че тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116 б. "в" ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай

настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността, нито отпадане на ефекта на прекъсването. Прието е също, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочено е, че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, давността е винаги петгодишна, ако вземането е установено със съдебно решение.

Според ТР № 3/2020 г. по тълк.д. № 3/2020 г. на ОСГТК, ВКС - погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. Относно действията, годни да прекъснат давността са приложими дадените разяснения с приложимото към този момент ППВС № 3/18.11.1980 г. Отмяната на последното / ППВС № 3/18.11.1980 г./ има действие от 26.06.2015 г. - датата, на която е прието противоположното тълкуване.

В случая изпълнителното дело е било образувано преди 26.06.2015 г., както бе посочено по молба на „Юробанк България“ АД от 26.03.2015 г. като на 21.04.2015 г. са били изпратени и заповрни съобщения до Банка ДСК ЕАД, до Уникредитбулбанк“АД, до ОББ АД и до ПИБ АД.

След 26.06.2015 г. до 26.06.2017 г. по изпълнителното дело не са били извършени същински изпълнителни действия, според дадените разяснения с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК, както правилно е посочил въззивника доколкото с подадената от „ЕОС М.“ ЕООД молба от 15.03.2016 г. единствено е отправено искане за конституирането му като взыскател въз основа на договора за цесия от 18.01.2016 г.

С оглед това, съдът намира че са настъпили предпоставките на чл.433, ал. 1, т. 8 ГПК на 27.06.2017 г. Както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. "перемпция" и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие.

Доводите на въззивника, че взыскателят е бездействал в продължение на две години по образуваното изпълнително дело, съдът намира за основателни.

Въпреки това обаче с подадена молба от 12.03.2018 г. взыскателят е поискал

налагане на заповест за вземания на длъжника, т.е. прекъсната е давността за вземанията, която към посочената дата не е била изтекла. Както бе посочено за вземанията е приложима петгодишна погасителна давност. Молби за налагане на заповест са били подавани периодично от вискателя на 26.03.2020 г., на 01.02.2022 г. и на 16.03.2022 г. Заповестни съобщения са били изпратени от ЧСИ на 22.03.2018 г., на 29.03.2022 г. и на 19.04.2022 г.

Считано от всяко прекъсване на давността /с данни за последно такова на 19.04.2022 г./ съгласно чл. 117, ал. 1 ЗЗД е започвала да тече нова петгодишна давност, като давностният срок за процесното вземане, последно прекъснат на посочената дата не е изтекъл. При извода за непогасеност на изпълняемото право по давност предявеният отрицателен установителен иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Освен това, настоящият състав намира, че единствената правна последица от настъпила вече перемпция би била тази, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново-отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. В този смисъл е застъпеното становище в практиката на ВКС по решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г. на ВКС, IV г.о., така и в постановените от върховните съдии и след това актове по въпроса - решение № 93/17.05.2021г. по гр.д.№ 2766/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 248/01.04.2021г. по гр.д.№ 3647/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 295/15.04.2021г. по гр.д.№ 329/2021г. на ВКС, III г.о., което се възприема от настоящия състав.

Според изразените становища в Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК и Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722 по описа за 2021 г. на ВКС, постановени по реда на чл.290 ГПК, които се възприемат от настоящия състав, перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Както е посочено в тях, тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря - след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане.

По изложените съображения въззивният съд счита, че вземането, за което е образувано изпълнителното производство не е погасено по давност към момента на подаване на исковата молба на 17.03.2022 г. и предявеният отрицателен установителен

иск по чл.439 ГПК подлежи на отхвърляне.

Освен това съдът намира, че така текущия давностен срок от 14.10.2019 г. е бил спрян по силата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Текстът в първоначалната си редакция, обн. ДВ, бр. 28/2020 г., в сила от 13.03.2020 г. е предвиждал, че за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН.

С изменението в ДВ, бр. 34/2020 г., в сила от 9.04.2020 г., нормата придобива следната редакция: за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Тъй като от първоначалната редакция на чл. 3, т. 2 с изменението е заличена частта "други срокове" и е изцяло отменена т. 3, в ЗР към ЗИД на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. е предвиден § 13, чиято, ал. 1 предвижда, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно "други срокове", в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в "Държавен вестник". Налага се извода, че спрените "други срокове", по силата на чл. 3, т. 2 ЗМДВИП са продължили да текат от 17.04.2020 г. В същия смисъл е и Определение № 200/26.04.2021 г., по ч.т.д. № 317/2021 г., II ТО ВКС.

Спрените давностни срокове по силата на чл. 3, т. 2 от ЗМДВИП са продължили да текат, считано от 22.05.2020 г., съобразно предвиденото в разпоредбата на § 13 от ПЗР към ЗИД на Закона за здравето (ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), че сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Следователно след спирането на 13.03.2020 г., за срок от 2 м. и 7 дни, считано от 21.05.2020 г. е продължил да тече остатъка от давностния срок, първоначално изтичащ на 14.10.2021 г.

Както бе посочено, в хода на това изпълнително производство са били извършени същински изпълнителни действия, според дадените разяснения с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК, които са прекъсвали давността за вземанията.

Давността за вземането не е изтекла и в хода на процеса след подаване на исковата молба на 17.03.2022 г. Както е посочено в постановеното по реда на чл.290 ГПК Решение № 50017/27.03.2023 г. по гр.д.№ 720/2022 г. на ВКС, което становище се споделя от настоящия състав, длъжникът може да се позове на погасителна давност,

изтекла в хода на процеса по предявения отрицателен установителен иск /ОУИ/ (чл. 235, ал. 3 ГПК), но този му довод е винаги неоснователен. Това е така, тъй като и този процес е относно вземането по см. на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД и в случая е налице спиране на давността относно вземането, макар искът да е предявен от длъжника, а не от кредитора.

Както е посочено в цитираното решение, кредиторът не бездейства, когато длъжникът оспорва вземането пред съд (с отрицателен установителен иск), позовава се на погасителна давност (давността не се прилага служебно), и процесуалната легитимация на страните е надлежна (ако ОУИ не е предвиден в закона, длъжникът има правен интерес от ОУИ, когато кредиторът претендира вземането извънсъдебно, а с предявения ОУИ длъжникът заявява правоотношение, в което би участвал, ако вземането съществува). Положителният и отрицателният иск за вземането са с еднакъв предмет. По предявения ОУИ кредиторът не бездейства, а очаква съдът да разреши със сила на пресъдено нещо спора за съществуване на вземането. Поради това за спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е без значение дали висиящият процес е иницииран от длъжника. Правото на иск по ОУИ (на държавно съдействие чрез разрешаването на спора за вземането със сила на пресъдено нещо) принадлежи не само на ищеца, но и на ответника. Поради това за спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е без значение и това, дали кредиторът е предприел активна защита по ОУИ (твърди и/или доказва факти от значение за вземането). За спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „Ж“ ЗЗД е без значение и това, дали по предявения ОУИ кредиторът ще предяви насрещен осъдителен иск. Кредиторът не разполага с насрещен осъдителен иск, когато вече е снабден с влязло в сила изпълнително основание, а длъжникът оспорва изпълняемото право/вземането, като се позовава на факти, настъпили след породената сила на пресъдено нещо. Дори когато кредиторът не е снабден с влязло в сила изпълнително основание и разполага с насрещен осъдителен иск, той може, но не е длъжен да то предяви. В общия случай по чл. 124, ал. 1 ГПК решението, с което ОУИ е отхвърлен, не е изпълнително основание, но на кредитора принадлежи преценката дали ще се довери на добросъвестността на длъжника (очаква длъжникът да зачете съдебно признатото вземане и да изпълни доброволно) или предпочита да предяви насрещен осъдителен иск, за да породи решението и изпълнителна сила. В обобщение, буквалното тълкуване по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е правилното – погасителната давност не тече, докато трае процесът относно вземането. Това основание за спиране на погасителната давност не изисква други условия. Такива условия не произтичат и не могат да произтекат от процесуалните права на кредитора като ответник по ОУИ. Институтът на погасителната давност е материално-правен, а не процесуално-правен. Длъжникът може да се позове на погасителна давност, изтекла в хода на процеса по предявения ОУИ (чл. 235, ал. 3 ГПК), но този му довод е винаги неоснователен. Спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД се заличава с обратна сила, ако

производството по ОУИ бъде прекратено.

Съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД, погасителната давност се прекъсва с предявяване на иск или възражение (за прихващане или задържане) или искане на започване на помирително производство, а ако искът, възражението или искането не бъдат уважени, давността не се смята за прекъсната. Случаят на предявен положителен или осъдителен иск за вземането е сходен със случая на предявен ОУИ (чл. 46, ал. 2 ЗНА). Поради това и по аналогия от чл. 116, б. „б“ ЗЗД следва да се приеме, че предявеният ОУИ за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен. От прекъсването започва да тече нова давност и новият срок е всякога пет години (чл. 117 ЗЗД). Срокът има за начало приключването на съдебното дирене пред последната инстанция, постановила влязлото в сила решение за отхвърляне на ОУИ за вземането.

С оглед посочените съображения, които настоящия състав споделя напълно, съдът намира че погасителната давност за вземането по издадената заповед за изпълнение не е изтекла и сумата по нея е дължима от ищеца. При така изложеното, съдът намира че предявения иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр. 1 от ГПК.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 17145 от 23.10.2023 г. по гр.д. № 14027 от 2022 г. по описа на СРС, 38 с-в.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____